

Kelias – nėra karo laukas, kuriame reikia kovoti

Aš esu kelias. Nežinau, nei kur mano pradžia, nei kur pabaiga. Esu nesibaigiantis... Įvairus: tiesus, vingiuotas, platus, siauras, vietomis nusėtas akmenukais, kai kur perskrosta geležinkelio bėgių. Dažniausiai dėviu storą, juodą, baltomis juostomis išsiuvinėtą smokingą su daugybe aksesuarų. Tačiau mano smokingas, kaip ir visi kiti drabužiai, irgi kartais įplyšta. Todėl kelininkai mane vis gražina iškilėmis saugos salelėmis, puošia įvairiais kelio ženklais, pėsčiųjų perėjomis, kelio atitvarais, kurie tamsoje žiba lyg deimantai.

Didžiausią malonumą man teikia žmonės, kurie vienas kitam padeda kelyje, vairuoja su šypsena, laikosi kelių eismo taisyklių. Jaučiuosi laimingas, padėdamas keleiviams laiku ir saugiai nuvykti į reikiamą vietą. Tačiau nutinka ne vien geri dalykai. Mačiau net nusikaltėlių, sprunkančių nuo policijos, žmonių kraujo, žuvusių kūdikių bei sužeistų nėščių moterų. Kiekvieną vakarą pažvelgiu į žvakutes, degančias šalia ir pasimeldžiu už kiekvieną žmogų.

Negaliu atitraukti akių nuo neseniai uždegtos žvakelės. Išsiblaškęsi mokinukė keliauja į savo pirmą pamoką. Pasipuošusi, nešina didžiule kuprine ant pečių gerai nusiteikusi... bet be atšvaito. Neapsižvalgiusi, žiūrėdama į savo naujus batelius, kerta gatvę. Likus vos keletui žingsnių iki šaligatvio mergaitę parbloškia automobilis. Jos naujieji bateliai, dar neprirašyti sąsiuviniai išmėtyti guli po automobilio ratais. O juk gyvybę galėjo išgelbėti tik mažytis atšvaitas.

Pažvelgiu į kitas dvi liepsneles ir prisimenu šios vasaros popietę. Ramiai gulėjau ir stebėjau dangų. Tačiau iš svajų mane pažadino du jaunuoliai, kurie skubėjo gyventi. Jie buvo ištroškę greičio, kovos ir adrenalino. Nesilaikydami kelių saugos taisyklių, lėkė savo plieniniais žirgais. Nespėjau sureaguoti, kaip iš motociklų liko tik laužo krūva. Padėti suskubo daugybė greitosios pagalbos automobilių, tačiau „kelių ereliams“ nebepagelbėjo niekas.

Mano brangieji žmonės! Turiu daug pagalbininkų: šviesoforas, „Stop“ ženklas ir dar kiti mano draugai yra labai supratingi, paslaugūs ir nori jums padėti. Kodėl juos ignoruojate? Vadovaukitės jais. Prašau jūsų todėl, kad labai nemėgstu kraujo dėmių ant savo kostiumo bei graudžių šūksnių, nuo kurių mano širdis nori verkėti. Tikiuosi šis prašymas padės. **Aš nesu karo laukas, kuriame reikia kovoti!**